

Det doldas vittomfattande aldrig

För ett par år sedan,
i en direkt identifiering med historia,
skattsökning och allt dolt och hemligt
i det stora, omfattande aldrig
som omsluter det mesta,
kastade jag en handfull mynt
under ett par stora flyttblock
i djupa skogen;
präglade monetära värden från myntverket
via många händers affärer, överenskommelser,
avbetalningar, slutbud och godisdiskar,
in i Sagans mystik & symbolik;
dess storögda mossbelupenhet
i minnen från framvuxna städer som blänker till
i lysande, glittrande pärlband
och lysmaskade utbredningar
under Internationella Rymdstationens Cupola,
tunga i lakvatten och rävars blickar
i skogshjärtats uråldriga puls
och täta ensamhet under Månen,
i ugglevakets klippande med ögon,
i det som pågår oss förutan,
ur min såningsmannahand
som lät mynten flyga som fåglar
ur min åsyn

Nu andas Anna sin sömn
bredvid mig
på Drömskeppets färd;
hennes vilda otämjdhet i rundabordssamtal
med sin stadiga ordningssamhet
i nattens kajuta,
bordläggningen knakande
i friska viljors sjöhävning under Zodiaken

Och 1959 grävde jag
och den ett par år yngre gårdskompisen Kent Wretling
ner en tidskapsel i skogskanten

där fordomtida Jogersta By legat,
men där 1959 bara återstod en öppning
med ett stycke sluttande, bördig ängsmark,
nästan igenväxt,
upp i Kolmårdsskogens ugglehoande och nattskärrande
mörker
ovanför Kiladalen
med Kilaåns vacklande silverlinje
ner mot Nyköpings Östersjöfjärd;
glasburk i glasburk
med utvalda dagsaktualiteter;
en dagstidning, skriftliga meddelanden
och olika objekt,
djupt försänkta i jorden
och lämnade
- eller var det vi som blev lämnade,
kvarlämnade uppe i tidens gång?

I jorden lever den dagen,
från hösten 1959,
lämnande oss åt våra öden
i tidens obönhörliga flykt
i det pågående och ständigt flyktande,
i hasorna på en ångerfull och rädd gud
som tidlöst flyr över moarna
med mänsklighetens samlade arvsanlag
i en fingerborg,
bort från den dagen
som inte ens har ett namn,
men lever i sin onämnbare namnlöshet,
som har våra andedräkter,
även när vi inte längre andas;
när mitt hjärta slutat citera sig självt,
om och om igen

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Ingvar Loco Nordin med Poeter.se id #114094 innehar upphovsrätten